

más neven tevékenykedő, akkor szintén ritkaságnak számító környezetvédelmi vállalkozást. Nagy teret biztosított a kutatás-fejlesztésnek, a tatabányai bányászat ennek révén vált nemzetközileg igen széles körben ismertté, Lengyelországtól kezdve afrikai és közel-keleti országokon keresztül az Egyesült Államokig. Irányításával hajtotta végre a tatabányai bányászat rekonstrukciós programját, amely évtizedekkel hosszabbította meg a vállalat működését.

Gál István elkötelezett, embercentrikus vezetői tevékenységét mindannyian megtapasztaltuk, 26 éves igazgatósága során sokat tett a bányászok munka- és életkörülményeinek javításáért. Ezt szolgálta a város szociális, kulturális és sportéletének nagyvonalú támogatása is. Munkásságának nyoma a városban lépten-nyomon megtalálható, a lakótelepekben, az infrastruktúrában, az egészségügyi intézményekben, a sport- és kulturális létesítményekben. A város kultúrájának központja a bányász intézmények és művészeti együttesek voltak. A tatabányai sport kiemelkedő teljesítményei is a bányászportolókhoz kötődik. A bányászok kulturált pihenésére és munkaköri ártalmaik gyógyítására szolgáltak a bányászfürdők a Balaton mentén, az abban a korban igen magas színvonalat képviselő vállalati (és gyógy) üdülők.

Mindenkor alkalmazkodott a kor követelményeihez. Amikor az '50-es években szinte teljesíthetetlen feladatokat rótt a politika a bányászatra, úgy védte a bányászokat és a műszaki értelmiséget, hogy elérte a teljesíthető tervek, követelmények előírását a tatabányai bányászat számára. Országosan kiterjedt kapcsolatrendszerét teljes egészében az itt élő bányászok, a város és a vállalat érdekében eredményesen használta ki. Elévülhetetlen érdeme, hogy abban a korban, amikor munkás életét élte, szinte példátlanul szabad, alkotó légkört teremtett a tatabányai bányász értelmiség számára. Igazi humanista volt, munkatársai mellett mindig és minden körülmények között kiállt. Számos, akkor politikai okok miatt meghurcolt kapott menedéket a vállalat falai között. Egyik munkatársunk írta: „Mert velem itt a vállalatnál nem az történt csupán, hogy munkát, kenyeret kaptam, hanem ennél mérhetetlenül több: vállalták sorsomat!” Majd „Nem egy embert ismerek, aki itt kapta vissza megcsúfolt szociális hitét! És sokan vagyunk, akik itt – nem mindennapi – leckét kaptunk az önzetlenség kultúrájából.” Lehetővé tette, hogy az akkor hivatalosan elítélt, mellőzött tudományos eredményeket, szakmai ismereteket, köztük a szociális piacgazdaság működését az érdeklődő vállalati szakemberek megismerjék. Nagy tekintélyű bányászvezető volt, szavainak súlya volt, munkássága az egész magyar szénbányászatra és gazdasági életre kihatott. Tanácsaival, gyakorlati gazdasági ismereteivel a háttérben részese volt az 1968-as gazdasági mechanizmusnak, annak bevezetésének. Az már természetes, hogy az ebből származó lehetőségeket kihasználta a tatabányai bányászat, az itt dolgozók érdekében. Fellépése és kezdeményezése meghatározó volt a magyar szénbányászat 1970-es években történő, az eocén programmal fémjelzett, sajnos csak átmeneti fejlesztése érdekében. Napjaink hazai energiaellátási feszültségei, a hazai erőforrásokra való támaszkodás szükségességének előrelátó felismerését és szorgalmazását ma már történelmi mércével is alátámaszthatjuk. Ezért is igaz, hogy a programban részt vevő tatabányai bányászoknak nincs szégyenkezni való oka. Ma, amikor Magyarország a piacgazdaság részévé vált, sok olyan széles látókörű, a nemzetközi viszonyokban eligazodni képes szakemberre lenne szükség, mint amilyen *dr. Gál István* volt. Tevékenysége és vezetői szemléletének kisugárzása utódaira azt eredményezte, hogy a tatabányai bányászat túlélte az ezredfordulót.

Munkásságát méltóképpen ismerték el, melyek közül a legjelentősebbek: 1961-ben Kossuth díj, 1977-ben Tatabánya Díszpolgára.

Nevét Tatabányán lakótelep viseli, ahol az 536/a épületen dombormű (Varga Imre alkotása) örökíti meg arcvonásait. 2006-ban képviselői kezdeményezésre, a város támogatásával állítottuk fel mellszobrát (Péterffy László alkotása). Szakmai életét a bányásztársadalom *Gál István 1917-1979, Egy bányagazgató portréja* könyvben (Ravasz Éva munkája) írta meg, az utolsó tatabányai akna bezárásának évében, 2004-ben. Több mint három évtizeddel halála után, a ma már csak pislákoló bányászati tevékenység mellett, a város még emlékezik *Gál Istvánra*. A városban évente rendeznek az általános iskolai tanulóknak bányászvetélkedőt. Ebben az évben a vetélkedő témája *Gál István* lesz.

Dr. Csiszár István

Új dékán a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Karán

A Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar Kari Tanácsa (továbbiakban: Tanács) 2013. április 23-i ülésén személyi ügyeket is tárgyalta.

Prof. dr. Tihanyi László egyetemi tanár, az MTA doktora dékáni megbízatása 2013. június 30-ával lejárt, és miután már dékáni megválasztásakor is közölte, hogy egy ciklusra vállalja a dékáni feladatokat, már csak életkora miatt is, ezért a Nemzeti Közigazgatási Intézet honlapján került meghirdetésre 2013. február 22-én a dékáni pályázat.

Prof. dr. Szűcs Péter dékánhelyettes, egyetemi tanár, az MTA doktora adott be pályázatot, amelyet a Tanács titkos szavazással egyhangúlag (nem és tartózkodás nélkül) fogadott el azzal, hogy a kar dékánja 2013. július 1-jei hatállyal *dr. Szűcs Péter*.

Dr. Horn János

Dr. Tihanyi Lászlónak köszönjük munkáját, egyesületünkkel való együttműködését és *dr. Szűcs Péternek* gratulálunk a kinevezéséhez! Mindkettőjüknek jó egészséget, további sikereket kívánunk!

Szerkesztőség

XXIII. „Selmeci Diáknepok” Sopron

Ebben az évben elsősorban a soproniaknak és a Selmeci Társaságnak köszönhetjük, hogy a XXIII. Selmeci Diáknepokat megrendezték. Sopronban április 4-én, csütörtökön délután kezdődtek a programok, és a könnyes búcsúra 7-én került sor. Az időjárás csupán részben volt kegyes a résztvevők-höz, de a hangulat és a programok bőven tartogattak érdekeségeket, szórakozást és természetesen vidámságot.

Amikor megérkeztünk a Hűség Városába, a házigazdák már tárt karokkal fogadtak bennünket, és gondoskodtak a megfelelő utaztatásról a szállásunkig, a Soproni Gyermek és Ifjúsági Táborba. Éppen a miskolci delegáció előtt érkeztünk, a regisztrációval, a szállás elfoglalásával nem volt különösebb probléma. Csontig hatoló hideg volt, annak ellenére, hogy hét ágra sütött a nap, viszont néhány pohár forralt bor és szívmengető nóta után a zord körülmények már mit sem számítottak. A régi-új ismerősök társaságában gyülekeztünk, mert este hat órára jelenésünk volt a Gyermek és Ifjúsági Központ kapujánál, ahol rengeteg bursch várta a kapunyitást. Ha már itt jártunk, akkor az utca túloldalán lévő továbbképző intézetbe mindenféleképpen be kellett tekinteni. Nem lőtünk bakot, mivel Czupy bácsinál már több tucat egyenruhás